

var en ren politisk Manøvre. Af Hensyn til Stedet, hvor den blev foretagen, kan den maaske kaldes en „Værtshusmanøvre“. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem fra Præstø (R. Nielsen) siger til det. Men ved dette Forlig forelaa der ikke nogen som helst Flertalsbeslutning fra Vælgerne ved Valget i 1909. Man respekterede aldeles ikke Udfaldet af Valgdagen i 1909. Det, der gjorde det muligt at gennemføre Phønixforliget, var ene og alene den Omstændighed, at man fik Højres Stemmer med sig. Men jeg ved ikke, om det skulde være dette, der særlig kvalificerede den Militærordning, som blev gennemført ved dette Forlig, som et af de Valgdagens Resultater, man ikke maa røre ved, om det særlig er den Omstændighed, at det var Højre, der ved sine Stemmer gjorde det muligt at faa dette gennemført, der skulle stille dette Phønixforlig op som et Tabu, som ingen havde Lov til at pille ved. Nej, man har ikke Lov til at paaberaabe sig Valgdagen i 1909, thi, som sagt, det, man gennemførte, var ikke noget, der havde været ude hos Vælgerne i 1909, man havde ikke ved Valget i 1909 faaet noget Flertal derfor.

Og nu Valgdagen i 1910 og dens Resultat! Det har man heller ikke Lov til at føre i Kampen som Forsvar for den Militærordning, vi nu have. For det første har jeg Lov til at sige, at de Herrer fra den Side slet ikke førte deres Valgkampagne paa Spørgsmaalet om Opretholdelsen af de Militærlove, der bleve vedtagne i 1909. Det holdt de tilbage, langt tilbage. De gjorde, hvad de kunde, for at gaa uden om det, og de skød andre Ting frem i Forgrunden, der ikke havde det ringeste med vort Militærvæsen at gøre. Vi huske alle, at den Faktor, der fra det nuværende Regeringspartis Side spillede den væsentligste Rolle under Valgkampagnen i 1910, var Socialistforskrækkelsen, dette frygtelige Spørgelse, som man manede frem. Det var det, de Herrers Blade kørte op med hver eneste Dag, og det var det, de Herrers Talere kørte op med ude omkring paa Talerstolene og paa Valgtribunerne. Valget i 1910 stod, hvis man skal regne, efter hvad de Herrer sagde lige inden dette Valg, ikke paa Spørgsmaalet om Militærordningen, men paa Standpunktet for eller imod den radikal-socialistiske Alliance. Det er det virkelige Forhold, og derfor har jeg Lov til at sige, at de Herrer heller ikke have Lov til at gaa ud fra, at Valgdagen i 1910 har krævet af den nuværende Regering, at den loyalt skulde gennemføre Forsvarslovene og ikke

under nogen Omstændigheder maatte gaa med til at forandre dem.

En anden Ting, som ogsaa er af nogen Betydning, er, at Valget 1910 foregik under en ganske gal Forudsætning i finansiel Henseende. Vi vide alle, at det nuværende Regeringsparti fremstillede Landets økonomiske Tilstand ganske falsk med Hensyn til Spørgsmaalet om nye Skatter. Vi kunne alle huske det, men lad mig dog citere det en Gang til, hvorledes det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), naar radikale Venstremænd talte om, at nye Skatter vilde blive en Nødvendighed, hvis man ikke gik til Nædgang i Militærudgifterne, sagde, at det var en „Bøhmand“. Vi kunne ogsaa huske, at den nuværende højtærede Finansminister erklærede, at det af Finansminister Brandes nævnte Tal: 15 Mill. Kr. nye Skatter, var ganske grebet ud af Luften. Saaledes have disse to fremragende Medlemmer af Regeringspartiet udtalt sig. Jeg ved nok, at den ene ikke akkurat billiger den andens Udtryk; jeg ved godt, at naar man har foreholdt den nuværende højtærede Finansminister det Udtryk, som det ærede Medlem fra Ringkøbing brugte om Bøhmanden, har han svaret: Det var ikke mig, det var J. C. Christensen. Det manglede bare, at det ærede Medlem fra Ringkøbing ogsaa, naar man taler om den højtærede Finansministers Udtryk, skal svare: Det var ikke mig, det var Neergaard. Saa vidt kommer det dog vel ikke. Efter at der nu dels er gennemført og dels foreslaaet Skatter til et Beløb af ca. 20 Mill. Kr., maa det nødvendigvis indrømmes, at den Forudsætning angaaende Landets finansielle Stilling, under hvilken Vælgerne gik til Valg i 1910, var i allerhøjeste Grad falsk.

Derfor har man heller ikke Lov til at paaberaabe sig Valgdagen i 1910 i den Grad, at man siger, at efter at det Valg fik det Udfald, som det fik, har man ikke fra radikal Side Lov til at komme og pille ved Forsvarslovene, thi gør man det, respekterer man ikke Valgdagen. Respekt for Valgdagen! Ja, det kunde interessere mig at høre det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) repetere et af de udmærkede Foredrag, han for en Del Aar siden plejede at holde for den højtærede Konseilspræsident netop om Spørgsmaalet: Respekt for Valgdagen! Det kunde interessere mig at høre det ærede Medlem fra Ringkøbing karakterisere den Respekt for Valgdagen, som den højtærede Konseilspræsident og hans nærmeste Partifæller viste